

SAMENWERKING VOOR DE VERNIEUWING VAN DE CULTUUR
D I A R Y, nr. 1, april 1946, door Eleanor C. Merry

Als men vandaag probeert te denken of te spreken van een Vernieuwing van de Cultuur, voelt men zich bijna neergeschoten door het duivelse gelach van een heleboel onzichtbare wezens om zich heen.

Vernieuwing van de cultuur? Wat wil je vernieuwen? Wijzen niet alle tekenen die je om je heen ziet op de absolute neergang van die cultuur, of beschaving, die je wilt vernieuwen? Sommige van die spottende stemmen gaan zelfs zo ver dat ze zeggen dat de mensheid een mislukking is gebleken en daarom veroordeeld is tot vernietiging. Het antwoord hangt sterk af van de menselijke wil.

Na de Eerste Wereldoorlog stond een moderne profeet op die Oswald Spengler heette en hij schreef het bekende *Decline of the West [De ondergang van het avondland]*. Hij sprak niet uit Goddelijke Inspiratie zoals de profeten van het Oude Testament; hij werkte met moderne wetenschappelijke middelen. Met de instrumenten van de wiskunde, historische analyse en vergelijkingen construeerde hij het beeld van de onvermijdelijke ondergang van de westerse cultuur.

Hebben de gebeurtenissen niet bewezen dat hij gelijk had? Heeft de beschaafde mensheid niet een toestand bereikt waarin hij zichzelf elk moment kan vernietigen? Verantwoordelijke staatslieden hebben dit gevaar onderkend.

Toch heeft deze moderne profeet, Oswald Spengler, gefaald met betrekking tot een van de fundamentele ideeën van zijn theorie. Hij vergeleek de huidige cultuur met de culturen van weleer. Aan deze vergelijkingsmethode ontleende hij zijn kennis van het "uur" en "seizoen" waarin onze huidige cultuur leeft. In de oude tijd groeiden vele culturen op, bloeiden op, vielen in verval en gingen uiteindelijk ten onder. Maar toen zo'n cultuurorganisme omkwam, was er alweer een ander naast het organisme opgegroeid. Zo werd de draad van de mensheid nooit verbroken. De kelk van de menselijke cultuur dwaalde als het ware over het aardoppervlak. Het evolutieproces was horizontaal ten opzichte van de aardse ruimte. Deze wet is de basis van Spengler's theorie.

Deze wet werd echter overspoeld in de tijd van de grote volksverhuizingen in de eerste eeuwen na Christus. Toen die Germaanse stammen aan de grenzen van het Romeinse Rijk verschenen, was de beschaving al in verval. Die zogenaamde barbaarse stammen infiltreerden in het dodelijk zieke en verzwakte lichaam van de Romeinse cultuur. Ze kwamen als veroveraars, die de impuls hadden om een nieuwe cultuur in zich op te nemen. Maar na de verovering trokken ze zich niet meer terug naar de gebieden van waaruit ze waren gemigreerd. In vroegere tijden hadden de jonge naties ook hun oude en afnemende burens veroverd, maar ze behielden strikt de centra van hun culturele zwaartekracht in hun thuisland. Dit werd gedaan door de Egyptenaren, de Perzen, de Chaldeeërs en de Babyloniërs.

Toen de Germaanse stammen zich vermengden met de overblijfselen van de Romeinse beschaving, hadden ze dus de oude wet overtreden, en een nieuwe cultuur bereidde zich voor onder het oppervlak van de afnemende Romeinse beschaving. Deze nieuwe cultuur bereikt zijn hoogtepunt in het tijdperk van de Renaissance.

De evolutie van de mensheid had zich afgewend van een horizontale expansie van het nieuwe nageslacht van de cultuur en bewoog zich in de richting van een verticale penetratie. De grote migraties die uiteindelijk zullen leiden tot de vernieuwing van de cultuur, vinden nu plaats in alle lagen of geledingen van de sociale structuur van de mensheid. Dit sluit niet uit dat de verticale tendens van de culturele evolutie al veel eerder in de geschiedenis is begonnen.

De gebeurtenissen in onze moderne tijd illustreren deze verandering in drastische termen. Een diepe en gerechtvaardigde afkeer van alle methoden van horizontale verovering en onderdrukking veegt vandaag de dag door de mensheid. Deze methoden worden algemeen erkend als oud en gevaarlijk voor de mensheid en kunnen niet langer het doel van culturele verjonging dienen.

Bovendien heeft de ontwikkeling van de moderne beschaving het bestaan van alle maagdelijke gebieden van het culturele leven aan het oppervlak van de aarde onmogelijk gemaakt. De middelen van de moderne intercommunicatie zijn zo geperfectioneerd dat het lot van een deel van de mensheid het lot van

de hele mensheid is. Geen enkele natie of ras kan zichzelf uitsluiten van de gebeurtenissen die in een ander deel van de mensheid plaatsvinden.

Daarom, als we de theorie van de "*De ondergang van het avondland*" zouden moeten benadrukken, zouden we ook moeten erkennen dat deze ziekte van ondergang niet gelokaliseerd kon worden in het "westen". Het zou zich verspreiden naar de hele moderne mensheid, behalve misschien die takken van de mensheid die helemaal niet in twijfel worden getrokken met betrekking tot een positieve nieuwe culturele ontwikkeling. Met andere woorden: De ondergang van het avondland zou uiteindelijk de neergang van de mensheid betekenen. En het heeft geen zin om te zoeken naar nieuwe culturele "scheuten" die op de horizontale structuur van de aarde ontstaan.

Waar kunnen we dan de bronnen van de nieuwe cultuur zoeken, als we ons niet willen overgeven aan het fatalisme? We moeten een gevoel voor de dynamiek van de verticale lijn ontwikkelen. We moeten leren denken in termen van culturele lagen.

Ook al zitten we misschien midden in de neergang, laten we ons er toch van bewust zijn dat deze neergang slechts een bepaalde gelaagdheid van de mensheid betreft, hoewel deze zelfs het grootste deel van de huidige menselijke bevolking van de aarde kan omvatten. Het heeft geen zin dit feit te ontkennen; ieder van ons ervaart het pijnlijk genoeg in het dagelijks leven. Degenen die het nog steeds niet willen herkennen zijn ofwel illusionisten ofwel leugenaars. Met een deel van ons wezen zijn we betrokken bij de processen van verval. Maar of een toekomstige mensheid een nieuwe dageraad van de cultuur zal vieren, hangt toch af van de mensheid van de huidige tijd. Als we niet in staat zijn om te leven met een deel van ons wezen in de neergaande beschaving, voor zover we daartoe gedwongen worden, en met een ander deel in die laag van de moderne mensheid, die de kiemen van totaal nieuwe culturele perspectieven draagt, dan zou de mensheid zelfs kunnen dalen tot het niveau van een soort dier.

Hoe lang die laag van creatieve en verjongende krachten in de catacomben van de beschaving verborgen zal blijven, kan niemand voorspellen. Tot op zekere hoogte hangt het af van het aantal mensen dat zich bewust wordt van deze feiten en daarnaar handelt vanuit een gevoel van vrije verantwoordelijkheid voor de toekomst. Maar dit is niet de doorslaggevende factor. Veel belangrijker is dat deze laag van de mensheid, die in ieder mens is verankerd, wordt gevrijwaard van de corrumperende invloeden van de decadentie.

De gevaarlijkste van deze corrupte aanvallen vinden plaats in de menselijke ziel zelf. Ze zijn gericht tegen alle rijken van het culturele leven, of het nu gaat om kunst, wetenschap, religie of het sociale leven, en ze proberen de oude concepten van de cultuur, die de geur van stof en verval dragen, in zich op te nemen. Hoe vaak zien we bijvoorbeeld niet dat een kunstenaar het diepe verlangen heeft om iets totaal nieuws en inspirerend te creëren op het gebied van schoonheid? En hoe vaak worden deze pogingen gesmoord door de steriele traditie in de meest slimme vermomming?

In alle takken van het culturele en spirituele leven, zelfs in ons sociale en dagelijkse leven, hebben we totaal nieuwe capaciteiten en ideeën nodig om tot een vernieuwing van cultuur te komen. Gedurende enige tijd zal de mensheid niet in staat zijn om de capaciteiten die voortkomen uit het intellect en die de beschaving hebben gecreëerd die nu aan het afnemen is, volledig op te geven. Hoezeer wij, als alleenstaande mensen, ook verlangen naar deze bronnen van intellectualiteit, zo lang zullen we betrokken blijven bij de achteruitgang. De manifestaties van de intellectualiteit dragen de tekenen van verval.

Waar vinden we nieuwe capaciteiten en ideeën voor een vernieuwing van de cultuur? Alleen als we teruggaan naar de fundamenteën van het menselijk en aardse bestaan, zullen we ze vinden. De aarde en de mensen die erop wonen zijn geboren uit de kosmos. Het universum van de sterren is onze moeder. De moeder kan niet over haar volwassen kind heersen, maar ze zal wel gezonde raad kunnen geven, als ze oren vindt die klaar zijn om naar haar liefdevolle wijsheid te luisteren.

We moeten de fundamenteën van elk detail van ons aardse leven opnieuw creëren uit een geestelijk begrip van de geheimen van de kosmos, omdat de oorsprong er moet zijn van alles wat op aarde bestaat of ontstaat. Intellectualiteit kan alleen maar standpunten creëren. Maar standpunten zijn altijd slechts fragmenten van de waarheid. Als fragmenten zijn ze geneigd om de fundamenteën van de enkele mens en de eenheid van het sociale lichaam te atomiseren. Eenheid en gezonde universaliteit kunnen alleen worden gevonden door nieuwe spirituele middelen en cognitieve vermogens, die in staat zijn om op te kijken naar het innerlijke wezen van het hele universum.

Een nieuwe cultuur zal zo'n universaliteit nodig hebben als remedie tegen de destructieve en giftige invloeden van een afnemende beschaving. Deze fundamenteën van de nieuwe cultuur kunnen op dit moment het best worden gelegd in de stilte van het toegewijde werk van kleine groepen mensen die zich daarvoor verzamelen. Ze zullen elkaar nodig hebben, om de last te dragen van de onmenselijke chaos van het grote verval van onze tijd; maar ze zullen elkaar ook helpen om, binnen de kleine ruimte die nog aan individuen is overgelaten, de eeuwige kosmische fonteinen van het nieuwe spirituele leven te vinden.

©Astrosophy Research Center 2012 - ISBN 1-888686-13-8

Alle rechten voorbehouden. Deze artikelen zijn uitsluitend bestemd voor privé-gebruik, studie en onderzoek en mogen niet herdrukt voor enig ander doel zonder de schriftelijke toestemming van het Astrosophy Research Center.
Nederlandse vertaling door Libra in samenwerking met het Elisabeth Vreede Instituut.